

Arrest

nr. 162 702 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2009 wordt de aanvraag om machtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 4 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 4 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 18 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 16 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 november 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en wordt de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissingen diende de verzoekende partij op 7 januari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 12 maart 2015 met nummer 140 852 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep.

Op 24 februari 2015 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn, zijnde in functie van de heer E. F., de wettelijk samenwonende Nederlandse partner van haar dochter.

Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2015 werd ingediend door:

Naam: B. T. [...]

Voornaam: M. [...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 24.12.1950

Geboorteplaats: Lusambo

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs van financiële steun in het verleden worden volgende documenten voorgelegd:

- rekeninguittreksels voor de periode januari 2013 - half 2014 (Bpost Bank) waaruit blijkt dat betrokkene in deze periode op regelmatige basis cash geld op haar rekening stortte zowel zonder als met diverse mededelingen ('pour maman sisco', 'de la part d'ali', 'pour maman de ali', ...). De advocaat van betrokkene stelt in haar ongedateerd schrijven dat dit stortingen vanwege de referentiepersoon betreffen. Dit blijkt echter niet uit de voorgelegde documenten: het betreffen cash stortingen, uitgevoerd door betrokkene, waarvan op basis van de beschikbare gegevens niet kan achterhaald worden dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene een mededeling invoerde waaruit

zou moeten blijken dat deze storting dienen beschouwd te worden als financiële steun, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

- huurovereenkomst dd. 19.10.2011 en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon de maandelijkse huurprijs betaalde. Deze betalingen zijn echter sowieso verbonden aan de persoonlijke huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen dan ook niet beschouwd als zijnde financiële steun aan betrokkene.

- attest gezinssamenstelling dd. 09.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

- loonfiches met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de door betrokkene voorgelegde documenten en de overige beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was (en is) van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst

Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen, worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"Overwegende dat artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet stelt dat :

[...]

Overwegende dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat :

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat

[...]

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de mens stelt dat:

" Artikel 12 :

[...]."

Overwegende dat art.40 bis par 2 eerste lid ten vierde duidelijk stelt : [...]

Dat bloedverwanten in opgaande lijn dan ook recht hebben op verblijf indien aangetoond wordt dat zij ten laste zijn van de echtgenoot of partner van hun descendent.

Overwegende dat verzoogster meent dat verwerende partij onterecht meent dat zij niet bewijst dat zij ten laste zou zijn van haar schoonzoon.

Dat verzoogster meent dat bovendien onterecht gevraagd wordt dat zij zou aantonen dat zij ten laste zou geweest zijn van haar schoonzoon vooraleer zij op Belgisch grondgebied aankwam.

Overwegende dat in casu verzoekster aangekomen is op Belgisch grondgebied in 2005.

Dat op dat ogenblik haar dochter zelfs nog geen relatie had met haar partner.

Dat verzoekster echter nadat deze relatie ontstaan is, wel degelijk ten laste gevallen is van haar schoonzoon.

Overwegende dat verzoekster meent dat de verwerende partij door te eisen dat het ten laste zijn bewezen wordt vooraleer verzoekster in België aankwam.

Dat zij vooreerst wil onderstrepen dat deze voorwaarde niet in de tekst voorkomt.

Dat verwerende partij zich dan ook aan machtsoverschrijding, minstens machtsafwending schuldig maakt door het ten laste zijn van verzoekster slechts in overweging te willen nemen van voor haar aankomst in België.

Dat verzoogster wil aanstippen dat nadat haar dochter en haar partner samen zijn gaan wonen, zij zich wel degelijk bij hen gevoegd heeft.

Dat zij voorheen immers verbleef bij haar zoon in Luik.

Dat verzoogster dan ook wel degelijk haar schoonzoon vervoegde.

Dat nergens uit de wetteksten blijkt dat deze "vervoeging" vanuit het buitenland zou moeten plaatsvinden

Dat verwerende partij zich andermaal schuldig maakt aan machtsoverschrijding.

Dat minstens dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing in dat verband niet afdoende gemotiveerd is.

Overwegende dat bovendien verzoogster meent dat verwerende partij manifeste appreciatiefouten beging bij de beoordeling van haar ten laste zijn.

Dat verzoekster illegaal in België is, dat zij derhalve geen inkomsten kan verwerven.

Dat verzoekster intussen ouder geworden is dan 60 jaar, wat voor vrouwen de wettelijke pensioenleeftijd is in Congo

Dat zij dan ook geen inkomsten uit arbeid kan verwerven.

Dat bovendien opdat zij recht zou hebben op een pensioen zij bijgedragen dient te hebben. Dat nu verzoekster sedert 2005 in België verblijft, zij geen bijdragen kan betaald hebben.

Dat de echtgenoot van verzoekster de Tsjaadse nationaliteit had, doch overleden is.

Dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het verleden in België ten laste is geweest van het OCMW.

Dat dit ook een aanduiding is volgens dewelke zij niet in eigen onderhoud kan voorzien.

Dat verzoekster bovendien meent dat zij wel degelijk aantoonde zowel met rekeninguittreksels, opgesteld in tempore non suspecto, als met het feit dat zij inwonend is bij haar schoonzoon, die de huur en aanverwante kosten aan haar verblijf regelt, dat zij ten laste is van deze laatste.

Dat verzoekster wil onderstrepen dat zij in dat verband niet enkel het "loutere bewijs" bijbracht van verblijf bij haar schoonzoon, doch ook de betalingsbewijzen van huur en lasten door haar schoonzoon en van het feit dat hij haar financieel steunde;

Dat het in dat verband onterecht is dat de DVZ de verschillende elementen van bewijs onderling uit hun verband ruikt.

Dat verzoogster voor wat betreft de invulling van het begrip "ten laste" zijn, expliciet wenst te verwijzen naar de MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Voor de EER relevante tekst) dd. 2.7.2009, onderschreven in Brussel.

Dat volgens punt 2.1.4. Ten laste komende familieleden er onder meer op gewezen wordt dat "In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de

afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en opstaan voor beroep.

Overwegende dat het dan ook duidelijk is dat verwerende partij met de algeheelheid van de elementen rekening had moeten houden.

Dat alle middelen van bewijs toegelaten zijn.

Dat verzoekster meent dat de manifeste appreciatiefout in dat verband begaan door verwerende partij door de Raad kan en dient gesanctionneerd te worden met de annulatie van de bestreden beslissing.

Overwegende bovendien dat verzoekster naast documenten die haar ten laste zijn aantonen eveneens documenten bijbracht die aantoonen dat haar privé- en gezinsleven zich in België afspeelt en dat zij geen banden heeft met haar land van herkomst.

Dat het feit dat verzoekster hier opgegroeid is, haar ouders, broers, zuster, kinderen en schoonkinderen, kleinkinderen, nichten en neven hier verblijven het bewijs vormen van het feit dat haar privé-leven zich hier afspeelt. Dat zij thans deel uitmaakt van het gezin van haar schoonzoon, dochter en kleinkind.

Dat art. 3 en 8 EVRM hogere rechtsnormen zijn die bij de beoordeling van een aanvraag in overweging dienen genomen te worden;

Dat zij met name in overweging dienen genomen te worden bij de weigering van verblijf en bij het geven van een bevel het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat de overheid zich terughoudend dient op te stellen en het privé-, familie- en gezinsleven dient te eerbiedigen zolang de uitoefening ervan geen inbreuk betekent op de openbare orde en/of de goede zeden;

Dat in casu niet de minste afweging gemaakt wordt.

Overwegende dat de binnenlandse openbare orde geenszins in gedrang komt wanneer verzoekster vraagt om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk en hiertoe de geijkte weg en de correcte administratieve verplichtingen nakomt;

Dat door geen rekening te houden met de elementen die in dat verband door verzoekster bijgebracht werden, verwerende partij een manifest onredelijk beslissing genomen heeft.

Dat dit des te meer het geval is nu verzoekster riskeert bloot gesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, nu zij bij terugkeer naar Congo niet zal beschikken over welke steun ook en zij derhalve in een situatie riskeert terecht te komen waar zij een onmenselijke behandeling riskeert.

Dat dit eerste middel ernstig is;

En

"1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze administratieve beslissing onderworpen is aan artikel 62 van de wet van 15 december 1980, motiveringsplicht dewelke krachtens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelijkwaardig en gelijkaardig is aan de verplichting voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken;

Overwegende dat de motivering zich derhalve beperkt tot de opmerking dat verzoekster niet zou bewijzen dat zij ten laste is van haar schoonzoon in weerwil van het feit dat zij met deze laatste samenwoont zij reeds gedurende meer dan een jaar feitelijk deel uitmaakt van diens gezin.

Dat aan de hand van de objectieve stukken in het dossier wordt aangetoond dat partijen reeds gedurende meer dan een jaar een feitelijk gezin vormen, het één en het ander bezegeld met een attest van gezinssamenstelling.

Dat het feit dat verzoekster onder hetzelfde dak woont, terwijl zij geen inkomsten geniet doch integendeel financieel ondersteund wordt samen bekeken moet worden.

Dat bij gebreke daaraan de redenering van verwerende partij niet draagkrachtig is;

Dat niet nuttig kan worden betwist dat hic et nunc partijen samenwonen nu vertoogster werd ingeschreven op het adres van haar schoonzoon.

Dat indien de verwerende partij desbetreffend de minste twijfel zou hebben gehad er een aanvullende informatie zou moeten worden gevraagd wat niet werd gedaan;

Dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte zodat op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat zoals supra aangetoond de motivering van de verwerende partij dan ook niet klopt in feite noch in rechte, zeker niet afdoend is zodat op grond daarvan de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing bovendien onredelijk is daar waar de uitvoering van de bestreden beslissing op een onevenredige wijze schade zou berokkenen aan vertoogster die het Rijk zou moeten verlaten na een langdurige verblijf om vervolgens een aanvraag te doen in Congo om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk op basis van gezinshereniging;

Dat zij in Congo over niet de minste opvang beschikt, noch inkomsten wat blijkt uit het administratief dossier en de door vertoogster bijgebrachte stukken, waaruit blijkt dat niet alleen haar dochter en schoonzoon-Unie-burger in België verblijven, doch ook haar zoon, haar ouders, haar broers en zusters en hun gezin, die ten andere allen Belg zijn.

Dat bovendien vertoogster sedert haar aankomst in het Rijk op basis van gezinshereniging hier het centrum van haar belangen hier heeft welke evenwel in functie van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden beëindigd zodat de genomen beslissing dan ook op de meest schadelijke wijze door de verwerende partij werd genomen;

Overwegende dat de inmenging in het privéleven van vertoogster buitenproportioneel is minstens kennelijk onredelijk zodat geen normaal en zinnig mens ook maar kan geloven dat in dezelfde omstandigheden een dergelijke beslissing zou worden genomen vertoogster het organiseren van haar gezinsleven zonder dat dit een gevaar dient te betekenen voor de openbare orde en de goede zeden;

Dat bovendien indien vertoogster het Rijk zou verlaten en zou moeten terugkeren naar Congo zij zich daar opnieuw zou dienen te vestigen en rekening zou moeten houden met de beslissingstermijn van 6 maanden tussen het indienen van de aanvraag gezinshereniging en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat deze genomen maatregel dan ook zonder meer een buitenproportionele inmenging is in het privéleven van vertoogster en dit louter en alleen omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat er sprake was van samenwonen tussen partijen.

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat vertoogster dan ook het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij haar schoonzoon van wie zij ten laste is en die zij vervoegd heeft;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;

3.3.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat verweerder deze beslissing genomen heeft op grond van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Dit artikel luidt

als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." Voormelde bepaling voorziet dat verweerder middels een "bijlage 20" aan een vreemdeling kennis kan geven van een beslissing om een verblijfsaanvraag af te wijzen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling laat evenwel niet toe vast te stellen welke de precieze juridische basis van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu is. Op verweerder rust, gelet op artikel 8 van de Vreemdelingenwet, nochtans de verplichting om bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten expliciet te duiden welke bepaling van artikel 7 van dezelfde wet werd toegepast.

Aangezien de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die wordt toegepast moet worden weergegeven kan verweerder ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat het volstaat dat de juridische grondslag van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten "impliciet" blijkt uit de feitelijke motivering.

Er moet daarenboven worden gesteld dat in de feitelijke motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen tekstonderdeel van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen, zodat geenszins kan worden uitgemaakt welke precieze bepaling van voormeld wetsartikel werd toegepast.

Doordat de wettelijke basis van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt verduidelijkt blijkt ook geenszins dat op verweerder in casu enige verplichting zou rusten om een dergelijke beslissing te nemen en is zijn betoog omtrent de gevallen waar hij verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig. Het gegeven dat op verweerder, ingevolge artikel 7 van de Vreemdelingenwet, enige verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt hem bovendien niet vrij van de verplichting om andere wetsbepalingen na te leven. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is en verweerder, door na te laten om de precieze wettelijke basis van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten weer te geven, de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Zij betoogt dat aan de hand van objectieve stukken kan worden vastgesteld dat zij meer dan één jaar deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Indien de verwerende partij twijfel zou hebben gehad, diende zij bijkomende informatie op te vragen. Het zou onredelijk zijn om van haar te verwachten dat zij na een langdurig verblijf terug te keren naar Congo. Zij stelt in Congo niet over de minste opvang te beschikken. De wettelijke basis van het bevel zou niet worden verduidelijkt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat diende d.d. 24 februari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn, zijnde in functie van de heer E. F. [...], de wettelijk samenwonende Nederlandse partner van haar dochter.

Verzoekster diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (eigen onderlijning en vetdruk)

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de voorwaarde van het ten laste zijn niet in de wetbepaling zou zijn opgenomen.

Verzoekster meent dat niet kan verwacht worden van haar aan te tonen dat zij voor haar aankomst in België reeds ten laste was, daar de relatie tussen haar dochter en de referentiepersoon op dat moment nog niet bestond. Echter, de vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds bij haar aanvraag een geboorteakte van haar dochter, een verklaring van wettelijke samenwoning van haar dochter met de Nederlandse partner overmaakte en daarnaast volgende documenten neerlegde:

- inkomstenbewijzen van de heer F. [...];
- bewijzen van financiële storting in het verleden;
- samenstelling gezin;
- brief advocaat met stukken.

Het dient te worden opgemerkt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

Dienaangaande kan enerzijds verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

De verwerende partij verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 62.650 d.d. 31 mei 2011, waarin het volgende werd gesteld:

“(…) De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van deze burger van de Unie.(…)”

De Raad oordeelde in arrest nr. 84.228 op 5 juli 2012 onder meer wat volgt:

“De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste geweest is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan.”

Verzoekster toont met een verwijzing naar een mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad niet aan dat de inhoud van het arrest van het Hof van Justitie zoals supra geciteerd achterhaald zou zijn.

Het feit dat verzoekster niet in staat zou kunnen zijn om aan te tonen dat zij reeds in haar herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, betekent dat zij niet kan voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet.

In arrest nr. 145.912 d.d. 21 mei 2015 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

“2.7. Voorts voert verzoekster aan dat zij minstens sedert 2013 staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader, en dat zij derhalve als ten laste van haar vader dient te worden beschouwd. Uit het feit dat verzoekster sedert haar aankomst in België op hetzelfde adres staat ingeschreven als haar vader kan echter niet ipso facto worden afgeleid dat zij ook ten laste was van haar vader. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze te worden aangetoond en het volstaat niet dit impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Enig onderzoek van de verwerende partij naar de samenwoning van verzoekster met haar vader had dan ook niet tot een andersluidende beslissing kunnen leiden”

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het loutere feit dat verzoekster samen gedomicilieerd is met de referentiepersoon niet afdoende is om af te leiden dat er sprake is van ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing bevat duidelijk het determinerende motief op grond waarvan ze werd genomen. Zowel de juridische bepalingen als een feitelijke uiteenzetting werden op duidelijke wijze uiteengezet in

de beslissing. Verzoekster kent tevens de motieven van de bestreden beslissing, zodat een schending van de motiveringsplicht niet weerhouden kan worden.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met alle door haar voorgelegde stukken en is er een correcte feitenvinding gebeurd. De concrete omstandigheden die verzoekster aanhaalt, werden wel degelijk in rekening gebracht bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag en verwerende partij is uitgegaan, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet zou steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch blijkt dat de gevolgtrekkingen die de verwerende partij hieruit heeft afgeleid, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou er geen motivering zijn weergegeven voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. In de laatste paragraaf van de bestreden beslissing werd immers expliciet verwezen naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster wordt geenszins verplicht om terug te keren naar haar herkomstland, doch dient enkel het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan niet voorhouden als zou er in hoofde van de verwerende partij een verplichting bestaan om bijkomend informatie op te vragen. Bovendien toont zij niet aan dat zij in het bezit is van informatie die een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling die in casu werd gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.”

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie

van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

De verzoekende partij betoogt dat in artikel 40bis, § 2, eerste lid 4° van de Vreemdelingenwet enkel vermeld staat dat de aanvrager “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon. Zij argumenteert dat niet vermeld staat dat zij het bewijs moet leveren in het land van herkomst ten laste te zijn geweest. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij sinds 2005 op het Belgische grondgebied verblijft, en dat haar dochter op dat moment nog geen relatie had met haar Nederlandse partner en dat ze voorheen verbleef bij haar zoon in Luik. Gelet op hetgeen voorafgaat is de interpretatie van de verzoekende partij van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet evenwel niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*). Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. *In casu* blijkt dat er geen bewijsstukken voorliggen dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste was van haar Nederlandse schoonzoon. Waar de verzoekende partij erop wijst dat toen zij in 2005 in België aankwam haar dochter haar Nederlandse partner nog niet kende, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij enkel in de periode van 19 juni 2009 – wanneer haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard wordt – tot 4 november 2011 – wanneer haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt – legaal in het Rijk verbleef. Op 4 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 18 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Bijgevolg diende de verzoekende partij op dat moment en binnen een termijn van dertig dagen het grondgebied te verlaten. Volgens de gegevens van het administratief dossier was dit vooraleer de dochter van de verzoekende partij wettelijk samenwoonde met haar Nederlandse partner. Zij wonen sinds 27 december 2011 wettelijk samen. Voorts heeft de verzoekende partij tot op 24 februari 2015 gewacht om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, zijnde in functie van de heer E. F., de wettelijk samenwonende Nederlandse partner van haar dochter, aan te vragen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij door langdurig illegaal verblijf in België rechten kan putten. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk dat het in haar concrete geval onredelijk is om het bewijs te vragen dat zij in het verleden in

het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging, ten laste is van de referentiepersoon. Met de verwijzing naar de mededeling van de commissie aan het Europees parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de richtlijn 2004/38 van 2 juli 2009 maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de invulling van het begrip “ten laste” zoals beschreven in het arrest Jia achterhaald is. Deze rechtspraak werd immers bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014). Voorts wijst de Raad erop dat op bladzijde 5 van voormelde mededeling zelfs uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”*

Het gegeven dat de verzoekende partij sinds 1 maart 2015 bij de Nederlandse referentiepersoon woont en dat de Nederlandse referentiepersoon de huur betaalt, kan een begin van bewijs vormen dat de verzoekende partij in België ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Evenwel is dit element op zich onvoldoende en dient men te kijken naar het geheel van de bewijsmiddelen die door de verzoekende partij ingediend werden. De voorwaarden van het ten laste zijn dienen immers op een actieve wijze te worden aangetoond, en kunnen niet impliciet worden afgeleid uit het enkele feit dat de verzoekende partij bij de referentiepersoon woont. Betreffende de rekeninguittreksels voor de periode januari 2013 – half 2014 van de Bpost bank waaruit blijkt dat de verzoekende partij regelmatig cash geld op haar rekening stortte zowel zonder als met diverse mededelingen waarvan de advocaat van de verzoekende partij stelde dat het om stortingen van de referentiepersoon gaat, stelt de Raad vast dat de gemachtigde dienaangaande terecht het volgende heeft gemotiveerd: *“De advocaat van betrokkene stelt in haar ongedateerd schrijven dat dit stortingen vanwege de referentiepersoon betreffen. Dit blijkt echter niet uit de voorgelegde documenten: het betreffen cash stortingen, uitgevoerd door betrokkene, waarvan op basis van de beschikbare gegevens niet kan achterhaald worden dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene een mededeling invoerde waaruit zou moeten blijken dat deze stortingen dienen beschouwd te worden als financiële steun, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”* Door in het verzoekschrift louter opnieuw te herhalen dat de financiële stortingen door de Nederlandse schoonzoon gedaan werden, zonder hiervan een begin van bewijs bij te brengen, weerlegt de verzoekende partij de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet. Immers, de rekeninguittreksels tonen enkel aan dat er geld op de rekening van de verzoekende partij gestort werd, maar tonen op zich niet aan dat dit door de Nederlandse referentiepersoon gedaan werd. Evenmin vormen de diverse mededelingen een begin van bewijs dat de Nederlandse referentiepersoon de stortingen gedaan heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze in België geen inkomsten kan verwerven en in Congo evenmin inkomsten kan verwerven daar ze de wettelijke pensioenleeftijd voor vrouwen bereikt heeft, wijst de Raad erop dat dit evenmin aantoonbaar is dat zij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon in functie van wie ze de aanvraag ingediend heeft. De Raad beklemtoont dat de voorwaarden van het ten laste zijn op een actieve wijze dient aangetoond te worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van onjuiste gegevens is genomen, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen. De schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins

aantoont dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet overschreden.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Met betrekking tot artikel 12 van de UVRM wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de verklaring niet ingevoerd is in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998.).

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu zij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* brengt de verzoekende partij geen concrete elementen bij om aan te tonen dat zij in Congo persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De Raad wijst er voorts op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, "bijlage 20", ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoint dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee

afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Bijgevolg dient de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM eveneens getoetst te worden aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het

mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Bij haar aanvraag, bijgevolg voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij ook kopies voorgelegd van identiteitskaarten van personen van wie de verzoekende partij verklaart dat ze haar ouders zijn of broers en zussen en die de Belgische nationaliteit hebben. Voorts legt ze ook een kopie voor van een identiteitskaart van haar zoon en een attest van gezinssamenstelling van haar zoon. In haar aanvraag heeft ze ook haar relatie met betrekking tot deze personen omschreven, ze heeft aangegeven dat ze als jong meisje in België gestudeerd heeft en dan ze naar Tsjaad verhuisd is ten gevolge van haar huwelijk en dat haar echtgenoot in Tsjaad op 3 juni 2012 overleden is. Ook verwees de verzoekende partij naar de zwangerschap van de dochter bij wie ze woont.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan afgeleid worden of de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met deze elementen in het kader van een mogelijk gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er *in casu* al dan niet daadwerkelijk een gezins-/privéleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, komt aan de verwerende partij toe. Voormeld onderzoek is een feitenbeoordeling die de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht niet toekomt. Daargelaten de vraag of de voorgelegde stukken wijzen op een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze elementen minstens in het kader van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hadden moeten worden beoordeeld. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad beklemtoont dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de bestreden bijlage 20 in haar geheel dient te worden vernietigd (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen twee afzonderlijke beslissingen.

Het middel is gegrond in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek van de grieven tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing dringt zich bijgevolg niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS